

nøden Ændring sket, saaledes at det bortset fra Tilfælde, hvor Domfældte er død, altid kun er det formelle Spørgsmaal om ny Foretagelse af Sagen, der tages Stilling til.

Drejer det sig om disciplinær Indskriden mod en Dommer med Misbilligelse eller Bøde, vil det allerede efter nugældende Ret, jfr. § 48, 2. Stk., hvor vedkommende er Landsdommer, være saaledes, at kun een Instans haves — nemlig Højesteret. Kun, hvor der er Tale om Afsættelse, er Reglen ubetinget ny. Den har imidlertid et Sidestykke i fremmed Ret; i finsk Ret paakendes Sager mod Dommere i Hovrätt alene af Högsta Domstolen, og Sager mod denne sidstes Medlemmer alene af Rigsretten; i Frankrig henhører saadanne Sager under Kassationsrettens forenede Kamre som første og sidste Instans; i Holland er paa lignende Maade disse Spørgsmaal direkte henlagt under Højesteret (Hooge Raad), og i Østrig henhører Afgørelsen med Hensyn til Dommere i Oberlandesgerichte og i Oberste Gerichtshof alene under dennes Disciplinarsenat, jfr. Bemærkningerne til § 1. Ogsaa nugældende dansk Ret frembyder Eksempler paa, at vigtige Spørgsmaal afgøres uden Adgang til Appel, saaledes i de til Rigsretten henlagte Sager. Under Hensyn hertil og til, at Rettens Karakter maa findes at frembyde fornødne Garantier for Afgørelsens Rigtighed, mener man at kunne fastholde Forslaget i dets Helhed. Det bemærkes herved, at det ikke ses, hvorledes Retsplejeudvalget kan finde det tvivlsomt, om „Appelretten ogsaa skal afgøre Pensionsspørgsmaalet for den administrativt afsatte 65-aarige Dommer“; dels handler Forslaget kun om Afsættelse ved Dom, og dels kan Afskedigelse af en 65-aarig Dommer mod hans Vilje ad administrativ Vej efter Grundloven alene ske „uden Tab

af Indtægter“. Ejheller er det ganske klart, hvilken Vægt, der skulde kunne tillægges den Betragtning, at Forslaget medfører en Særstilling for Dommere i Forhold til Statens øvrige Tjenestemænd; den afgørende Forskel er her givet allerede ved Grundlovens § 71, hvoraf bl. a. flyder, at Reglerne i §§ 17 og 18 i Lov om Statens Tjenestemænd om disciplinær Forfølgning og Straf er uanvendelige paa Dommere; ved Forslagets Ordning af Pensionsspørgsmaalene har man iøvrigt bevidst, jfr. Bemærkningerne til § 9, søgt at holde sig saa nær som muligt til Tjenestemandslovens almindelige Regler. Bestemmelsen i denne Lovs § 22 er iøvrigt iagttaget, idet man under 15. November 1937 har udbedt sig en Udtalelse over Forslaget fra den som forhandlingsberettiget anerkendte Organisation, Den danske Dommerforening.

Retsplejeudvalget anfører endelig som „en meget væsentlig Ulempe, at Adgangen til Klage til den særlige Appelret kan føre til uløselige Kompetencekonflikter, naar Spørgsmaalet bliver, hvilken Betydning Appelrettens Behandling faar for de Domstole, der behandler den løbende Retssag, der har givet Anledning til Klagen til Appelretten“. Man skal heroverfor udtale, at vel maa Ministeriet formene, at der kun sjældent kan blive Spørgsmaal om egentlige Konflikter, men da Muligheden ikke helt kan anses udelukket, har man fundet det rettest i Forslagets § 11 a. at optage en Bestemmelse om, at den materielle Sag i det hele eller til Dels skal udsættes, indtil Appelrettens Afgørelse foreligger, en Ordning, der er begrundet i de særlig betryggende Midler til Spørgsmaalets Opklaring, som Appelretsproceduren frembyder, og som har et vist Sidestykke i østrigsk Ret.